

[Forsvarsministeren]

værdigheden af NATOs strategi kunne bevarer, og at dette kunne indebære omplaceringer og forbedringer af de resterende våben, således at de stadig ville være effektive og sikre mod ødelæggelse. Ligeledes har jeg oplyst, at de forbedringer, der måtte komme på tale, må betragtes som en videreudvikling af bestående systemer og forbedrede konventionelle støttesystemer. Alt materiel – også det militære – må jo løbende opdateres og forbedres.

Jeg vil da også gerne – endnu en gang – fastslå, at beslutninger af denne art ikke træffes kollektivt, men at hvert land individuelt og suverænt afgør, hvorledes det vil sammensætte sine væbnede styrker. Det tilkommer derfor ikke Danmark at blande sig i sådanne nationale afgørelser, selv om vi er informeret om, at der pågår overvejelser af den art, og at der forhandles mellem SA-CEUR og de berørte lande herom.

Under henvisning til foranstående skal jeg ikke nærmere kommentere den af hr. Albrechtsen fremsatte påstand, der i øvrigt dækker en periode frem til 1995 og dermed en række afgørelser, der endnu ikke er truffet af de berørte lande.

Spm. nr. S 1237

Til *forsvarsministeren* (26/5 87) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren benægte, at opstillingen af de nye kortdistanceatomvåben i Vesteuropa vil give det samlede arsenal såvel større samlet sprængkraft som øget rækkevidde, selv om antallet af våben reduceres fra ca. 5.700 til ca. 4.587 fra 1985 til 1995?«

Begrundelse

NATO har søgt at gøre en dyd af nødvendigheden ved at fremstille fjernelse af et stort antal forældede atomartillerigranater som et nedrustningsskridt. F.eks. forsøgte NATO at fremstille Montebellobeslutningen i 1983 som et nedrustningsskridt.

Sandheden er jo imidlertid, at et stort antal forældede våben med mindre sprængkraft og kort rækkevidde erstattes med nye våben med stor sprængkraft og rækkevidde (f.eks. erstattes 155 atomartillerigranater med en sprængkraft på 0,1 kiloton med granater på 2 kiloton).

Svar (4/6 87):

Forsvarsministeren (Engell):

Den totale reduktion på 1.400 sprænghoveder, som blev vedtaget ved Montebellobeslutningen, er baseret på meget grundige analyser af, hvad der vil være nødvendigt af bl.a. kortrækkende systemer for at opretholde troværdigheden af NATOs strategi. Det har været det grundlæggende synspunkt, at NATO ikke skulle have ét atomvåben mere i Europa, end hvad der var absolut påkrævet.

Kriteriet for tilbagetrækningen er således ikke, om de pågældende våben er forældede, men om de er nødvendige for fastholdelsen af NATOs strategi. I øvrigt henviser jeg til mit svar på spørgsmål nr. S 1236 af 26. maj 1987.

Spm. nr. S 1238

Til *forsvarsministeren* (26/5 87) af:

Albrechtsen (VS):

»Vil ministeren benægte, at han i Montebello godkendte en plan om udvikling af nye kortdistanceraketter med længere rækkevidde end Lanceraketterne til opstilling i Vesteuropa?«

Begrundelse

Lag for lag få vi efterhånden afdækket, hvad det egentlig var, forsvarsministrene – og også den danske – besluttede om nye kortdistanceatomvåben i Montebello i Canada i 1983. Ministrene godkendte ikke mindst en rapport fra High Level Group (HLG), som indeholdt en række oprustningsplaner.

USAs forsvarsminister, Caspar Weinberger, har i februar 1987 oplyst, at i overensstemmelse med Montebellobeslutningen ... »we are exploring options for an extended-range follow-on-system ...« (se Annual Report to Congress FY 1988, Caspar Weinberger, US Secretary of Defence, p. 220).

Disse follow-on-systemer med længere rækkevidde, som ministeren altså gav grønt lys for i Montebello, drejer sig om raketsystemer med en rækkevidde på 200–400 km. Disse atomraketter skal erstatte Lancemissiler og Honest John-raketter med kortere rækkevidde (Lance 125 km).

Svar (4/6 87):